Neile kostan mina: Seisab Else lootus Hansu peal, siis ei ole mehele minijat temast loota, sest et ühe uuema sõa wäele antud Seaduse läbi soldatidel teenistuse aeal naise wõtmise luba ei anta; aga nii kaua kui üks inimese loom — noor ehk wana — siin elus liigub, ei tohita tema hallitamisest jutugi teha. Asjad wõiwad kül hallitada, aga ei mite elawad loomad. Niisama wähe wõib üks auuga wananenud tütarlaps selleläbi häbisse langeda, et tema mehele ei läinud, ehk et temale abielu põlwe loodud ei olnud. Rumalus ja südame toorus on igakord süüdlased, kui wanatüdruku nime kuskil sõimuks tõstetakse. Üks auuga wanaks saanud piiga on palju enam wäärt, kui paarkümmend noort lipakad, kes sabata tantsiwad, ehk wiimaks laulatamata naise põlwe lähäwad, kui endisest sõbradest neid keski õigusega tanukandjaks ei teinud. Meie wõime nende langemist kül kahetseda, ilma et meil luba oleks, neid rahwa ees awalikult tiutama minna. Niisugune tiutamine on juba seaduse läbi ärakeelatud. Kaa ses tükis on, Jumalale tänu! ilmlik kohtu õigus endist wasta inimlikumaks läinud, kus neid wiletsaid eksijaid kolm pühapääwa järestiku kirikus häbipinki sunniti istuma. Neid wana pimedama aea wiisist on uuemal aeal elukombedes awalikumaks tõusnud ristiusk kahandanud. Mida sügawamalt ilmlikud kohtud oma nõdrust tundma õpiwad, seda enam jätawad nemad mõnda nuhtlust ühe kõrgema kohtuniku käte, kelle silmad sügawamale tungiwad. Püüdgem aga igaüks mõnusamast enese ukse eest pühkida, enese südant walwada, siis lõpeb alaline kohtumõistmine ligemiste peale otsa.

Aga siin peame ohjad pingumalt pihusse wõtma, et ühte puhku jutustamise teelt kui juhiwitsata wanker kõrwale ei põrka, mis saaks muidu herra Laakmann Tartus ütlema, kui kalendrisaba ühe poogna peale ei mahuks ja tema põuase suwe pärast wist lisalehte ei raatsiks kulutada, nii wähe kui lugeja kopikat rohkem hinda maksta.

Astugeme jõulu laupääwa õhtul Warekse talusse, oodetut Hansu tulikut ja wastawõtmist waatama, kuhu Juhan Ulewainult oma noorikuga pühiks külalisteks oli tulnud, wanemate ja oodetut tutawa seltsis kallid päiwi pidama. Widewiku lõpul, kui parajalt tuld tupa hakati wõtma, jõudis armas Peeterburi külaline sinna. Tema wõida kül juba enne lõunat sõbradele jõuda, kui kodunt wasta saadetud küütmees teel kogemata temast ei oleks mööda sõitnud, kus Hans maantee ligidale ühte talusse astunud. — Rohkem kakskümmend wersta edasi minnes, kuulnud Willem, et üks ***i wallast soldatiks läinud mees eile siin olnud. Ehk küütmees kül peale hobuse söötmist tagasi käänanud, ei saanud ta ommetegi warem Hansu kannule, kui 15 wersta enne kodu.

Teretamise silmapilk sigitas igaühele röömupisaraid laugudele. Need kastepiisad tõusewad wiimaks kõik udu kombel taewa poole, senni kui kurbtuse ja piina pisarad põrmu põue langewad. Õnnelikud loomad, kellele elu esimesi rohkem jaganud kui wiimseid! Kät andmised ja ümber kaela langemised wiiwitasid tükikese aega, enne kui sõnad suus liikuma peasiwad; seal kuuldi küsimisi rohkem kui üks suu jäksas wastada. — Mõned piigad seisawad, kõrwad kikil peas, himustaksid kuulda saada,

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1869, lk. 20